

บทนำ

การ์ดแต่งงาน!!!

ต่อให้ต้องหลับตาแล้วลืมหาขึ้นมาใหม่ ทำแบบนี้สลับกันไปมาให้ครบเก้าร้อยเก้าสิบเก้ารอบ ร้อยปอนด์ก็รู้ดีว่าบัตรเชิญสีชมพูที่ทำจากกระดาษแข็งเนื้อดีประดับลวดลายวิจิตรบรรจงในมือไม่มีทางกลายร่างจาก 'การ์ดแต่งงาน' ไปเป็นอย่างอื่นได้ กระนั้นหญิงสาวก็ยังไม่วายจ้อสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายราวกับกำลังรอคอยปาฏิหาริย์จากที่ไหนสักแห่ง

ในเมื่อไม่มีเวทมนตร์คาถาที่จะสามารถแปลงร่างคน ลัทธิ สิ่งของ รวมถึงแม้กระทั่งตัวเอง ร้อยปอนด์ก็ขอสาปแช่งแทนแล้วกัน

ฮะ เดี่ยวก่อน...

อยู่ๆ คนใจบาก็เปลี่ยนใจกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่ นี่ก็อุ๊ปอ๊ิบขอแก้ไขคำสาปพาลงพิมพ์อาขอโทษขอโพยว่าที่คู่บ่าวสาวให้รุ่นอายุ ด้วยเกรงว่าไอ้ดวงอาทิตย์เนื้อคู่ที่ทำท่าจะมาแรงไปอีกหลายปีแสงดังที่หมอดูชื่อดังย่านท่าพระจันทร์ทำนายทายทักเอาไว้ จะแม่นยำไปกว่าที่แม่นยำอยู่แล้วเก้าสิบเก้าจุดเก้าเก้าเปอร์เซ็นต์

วันที่ที่ระบุนับตรเข็ญด้วยตัวอักษรสีทองหนาเป็นพิเศษกระแทก
นัยน์ตาร้อยปอนด์เข้าอย่างแรง จนเจ้าหล่อนถึงกับประกาศกร้าวในใจ
ว่ามันเป็นวันที่ประวัติศาสตร์จะต้องจารึก!!!

ใครจะเชื่อว่าวันเวลาอันแสนสุขของคนสองคน (หรืออาจจะมากกว่า
นั้น) จะเป็นวันเวลาอันแสนเศร้าสำหรับสาวสวยไร้คู่อย่างร้อยปอนด์...
ซึ่งสาบานได้เลยว่าแม้จะอีกสิบปีข้างหน้า (ป่านนั้นอายุคงสามสิบหกย่าง
สามสิบเจ็ดปี น่าจะได้ฤกษ์แต่งงานแล้ว) เธอก็ยังคงจะจดจำมันได้เป็น
อย่างดี

เรื่องของเธอเรื่องมันมีอยู่ว่า...

บทที่ 1

"ยัยเจ็ดยยยยยยย" ร้อยปอนด์กรีดเสียงใส่หูโทรศัพท์อย่างไม่ยั้ง
ทันทีที่รับรู้ว่ามีฝ่ายกดปุ่มรับสาย เล่นเอาพีอาร์สาวสวยที่มีชื่อเสียงตัว
เพราะพูดจาได้เจ็ดยแจ้วไม่ต่างจากนกแก้วนกขุนทองยังต้องยอมแพ้ มือ
เรียวบางยกโทรศัพท์ออกห่างจากหูชั่วขณะ รอคจนมั่นใจว่าคลื่นสัญญาณ
แรงชัดทั่วไทยนั้นสามารถทำลายล้างอาณาจักรเสียงลิปเบดหลอดของ
แม่เพื่อนสาวตัวดี (ที่กำลังเสียชีวิตเข้าขั้นรุนแรง) ได้อย่างแน่นอนแล้วจึง
จัดการเอาอุปกรณ์สื่อสารนั้นมาแนบหูอีกครั้งหนึ่ง

"เกิดอะไรขึ้นปอนด์"

พีอาร์... ท้องไว้ ฉันเป็นพีอาร์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องตั้งสติให้ได้
ใครก็ตามที่ไม่เชื่อว่าการสงบสติอารมณ์ (แต่ต้องไม่ลดปริมาณการ
พูด) เป็นคุณสมบัติที่ขาดไม่ได้ของอาชีพประชาสัมพันธ์หรือที่นิยมเรียก
กันสั้นๆ ตามสมัยว่า 'พีอาร์' กรุณาฟังทางนี้ นางสาวเจ็ดยหรือจรัสมีกรณี
ศึกษาที่ภูมิใจจะนำเสนอ

เคยไหมคะ ที่เจอสุโผล่มาทักทายจากกระเป๋าเป้ของคนนั่งข้างๆ
ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงแค่สองคืบ...ไม่มากไปกว่านั้น...แล้วไม่เปลือร้องกรี๊ด

ออกมาให้คนอื่นรอบข้างร่วมเป็นประจักษ์พยานไปด้วย

ไม่ใช่แค่ไม่กรี๊ดนะคะ แต่ไม่ร้องไห้ ไม่เอะอะ ไม่โวยวาย ออกอาการมากที่สุดเพียงแค่อ้าปากค้างสามวินาทีแล้วก็หุบปากเงียบเพราะกลัวแมลงวันแมลงหวี่ที่ไหนจะบินเข้าไปวางไข่ ก่อนจะหันไปสะกิดคนข้างๆ ให้พากันลุกจากที่นั่ง...แค่นั้น ทำแค่นั้นจริงๆ

จรถทำได้!!!

แล้วนับประสาอะไรกับแค่เพื่อนสติไม่ดีโธรมากรีดใส่หู...ซึลๆ อะ...ขอบอก

"พีพีกับพีพีหมีจะแต่งงานกันเดือนหน้า เขาส่งการ์ดมาให้ทางไปรษณีย์ ฉันเพิ่งได้รับ" น้ำเสียงของร้อยปอนด์ทั้งเครียดทั้งร้อนรอนจนคนฟังไม่รู้ว่าจะไร้มันมากกว่ากัน

"แล้ว..." ไม่ได้จะกวนสั่นใครนะ...สาบานได้ แต่จรถไม่รู้จริงๆ ว่าการที่คนสองคนเขารักกันมาตั้งแต่ต้นปีพุทธศักราช 2542 จนมาถึงปานนี้ ปลายปีพุทธศักราช 2550 รวมสิริเวลาทั้งสิ้นก็พาเข้าไปแปดปีเศษๆ แล้วและเขาตัดสินใจจะแต่งงานกันเนี่ย มันทำให้เพื่อนของเธอเดือดร้อนตรงไหน

*เอ...หรือว่าร้อยปอนด์เคยเป็นกิ๊กกับพีพี เก๊าะไม่น่าใช้อยู่ดี
ร้อยปอนด์มันคงไม่นิสัยแยขนาดคิดแทงข้างหลังพีพีหมี... รุ้นพีพีของ
มันเองหรือ*

"เรื่องบรรลัยกว่านี้ยังมีอีกไหมเนี่ย" คนที่สร้างแต่ปริศนา ทว่ายังหาท่านชายพจน์ไม่ได้มิวายทำเสียงจี้จะตามประสาพวกโง่ยกกำลังสอง (ซึลลี่ฟูลล์) ไม่ได้สำเหนียกเลยสักนิดว่าคนฟังเขากำลังงุนงงอยู่ขนาดไหน

"คนเขาจะแต่งงานกัน เรื่องอะไรแกจะไปแข่งให้บรรลัย บ้าหรือเปล่า ปอนด์ บาปกรรมนะนั่น" ระดับความเร็วในการพูดของจรถลดต่ำลงผิดปกติ เนื่องจากต้องแบ่งเซลล์สมองกว่าครึ่งไปนั่งไคร่ครวญถึงต้นสายปลายเหตุของอาการเสีจจริตของผู้เป็นเพื่อน...ซึ่งแม้ปกติรายนั้นจะไม่ใช้

คนนึงสงบสยบความเคลื่อนไหวสักเท่าใด...แต่ก็ไม่ได้จะมาออกอาการ
 นือตหลุดให้เห็นกันแบบนี้บ่อยๆ

"แกรู้ไหมว่าวันที่สี่สิบแปดเดือนหน้าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง"

"ก็พีพีกับพีพีหิวแต่งงานกันไง" คนตอบสวนกลับทันควันทว่า
 ด้วยน้ำเสียงใจเย็นชะมัด มันเย็นเยะเยือกบาดใจสาวน้อยร้อยปอนด์จน
 เจ้าหล่อนแทบจะกรีดเสียงร้องออกมาเป็นปาล์มมี นักร้องสาวในดวงใจ
 อีกหนึ่งรอบ

อยากจะร้องดังๆ (โวย!!!)

"แกก็รู้นี่นะว่าพีจีวเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกับพีพี"

...พีจีว...ชื่อนี้แวบกลับเข้ามาในประสาทการรับรู้อีกครั้งหลังจาก
 เลื่อนรางห่างหายไปกว่าชาติเศษ

*กิ๊กเก่ายัยปอนด์สมัยปีหนึ่งปีสอง...เฮ้ แต่สมัยนั้นคำว่า 'กิ๊ก' ยัง
 ไม่มีบัญญัติในพจนานุกรมของคนไทยเลยนี่นะ เอาเถอะ...จะเรียกว่า
 อะไรก็ช่าง ปัญหามันมีอยู่ว่า...*

"เออๆ ฉันจำได้แล้ว" คิวเรียวบางที่ถูกกันและวาดให้โค้งสวยเริ่ม
 ขมวดมุ่น "แต่คนที่แต่งงานคือพีพีไม่ใช่พีจีวนี้ แล้วแกจะเดือดร้อน
 ทำไม"

*อีกอย่าง แกก็เลิกกิ๊กกับเขาไปตั้งแต่ก่อนคนไทยจะรู้จักความหมาย
 คำว่า 'กิ๊ก' เสียอีกไม่ใช่หรือ*

ร้อยปอนด์รู้สึกขัดใจกับอาการไม่รับไม่รู้ของเพื่อนเสียจนอยากจะ
 วางหูหนีให้รู้แล้วรู้รอด ถ้าไม่ติดเพียงว่าเธอมีภารกิจไม่มีสิทธิ์ล้ม mission
 (must be) possible ให้จรัสช่วยจัดการโดยด่วนที่สุดนั้นแล้ว ก็คง
 ไม่ยอมเสียค่าโทรศัพท์ทันทีละหนึ่งสลึงเพื่อถูกกวานให้ต้องเสียอารมณ์
 อยู่แบบนี้หรอก

เอาละ...จะเล่าให้ฟังย่อๆ ก็ได้ เพราะถ้าขนาดเพื่อนที่คบกันมาจน
 จะฉลอง 12th anniversary (ครบรอบสิบสองปี) อย่างจรัสยังไม่มีปัญหา

คิดเองได้ คนอื่น (คนอ่าน) จะยิ่งงงกันไปใหญ่ขนาดไหน...จริงไหม

พีจีว...จिरายุคือรักแรกของร้อยปอนด์!!!

เธอรู้อีกเขาเพราะเขาเป็นรุ่นพี่ที่คณะและเป็นหนึ่งในคณะกรรมการสโมสรฯ (ย่อมาจากชื่อเต็มว่าสโมสรนิสิต) ซึ่งเธอสมัครเข้าไปเป็นสตาฟฟ์สมัยเป็นรุ่นน้องเฟรชชี และเพียงแรกพบสบสายตา ร้อยปอนด์ก็ทักทักบอกตัวเองว่าผู้ชายคนนี่คือชายในฝัน

...ทว่าเพียงชื่อก็บังซัดแล้วว่าเขาสามารถอยู่ได้แค่ในฝัน...

จिरายุเองก็ไม่ต่างอะไรกับผู้ชายหน้าตาดีทั่วไปตามห้องถนนที่ชอบเซ็คเรทติ้ง นิยมให้ความหวังลมๆ แล้งๆ กับสาวๆ ยิ่งร้อยปอนด์ในขณะนั้นจัดได้ว่าเป็นสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มสะดุดตาคนหนึ่ง เขายังไม่เฝ้าระวังเกียจที่จะสานสัมพันธ์ด้วย หากผ่านไปไม่ถึงปีจिरายุก็หันหลังให้กับเธอเสียดื้อๆ โดยปราศจากเหตุผล แต่อย่างน้อยร้อยปอนด์ก็นับถือหัวใจของเขาคงไม่เคยคิดจะล่วงเกินให้เธอต้องเสียหาย แม้ว่าถ้าหากเขาคิดจะทำจริงๆ คนไม่เตี้ยสักกับเพศตรงข้ามอย่างเธอ (ในยามนั้น) จะไปทันเกมอะไรได้

ถึงกระนั้นร้อยปอนด์ก็ยังทุกซี้ใจอยู่นานนับปี (อกหักหรือกนะ ไม่ใช่ เพราะเสียดายที่ยังไม่โดนกระทำซ้ำเรา อย่าเพิ่งเข้าใจผิด) เพราะถ้าจะว่าไป...เขาคือผู้ชายคนแรกที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างจริงๆ จังๆ หลังจากหลุดพ้นรั้วโรงเรียนแม่ชีคอนเวนต์ที่คุ้มเข้มเสียดยิ่งกว่าคุก และนับจากโศกนาฏกรรมในครั้งนั้น มีหลายคราที่บังเอิญมีเหตุให้เธอกับจिरายุต้องโคจรมาพบกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพีจี ว่าที่เจ้าบ่าวในงานแต่งงานวันบรรลัลังโลกที่ว่ามันเปรียบเสมือนพี่ชายผู้แสนดีของเธอ ในขณะที่เขาก็เป็นเพื่อนสนิทคิด (ไม่) ชื่อของจिरายุด้วยเช่นกัน เธอจึงยิ่งหลีกเลี่ยงการพบปะกันที่ว่ามันไม่เคยได้ และทั้งที่หญิงสาวเองก็ไม่ได้คิดอะไรกับอดีตก็แล้ว (จริงๆ นะ) แต่เธอก็ยังรู้สึกเหมือนกำลังถูกทดสอบอะไรบางอย่าง หรือไม่ก็ถูกลองใจอยู่ตลอดเวลา

ก็แล้วถ้าหัวใจของเธอไม่ใช่เสื้อผ้าหรือวาร์องเท้า...พีจิวจะลองอะไรกันหนักันหนา (วะ)

แถมลองแล้วก็ไม่ซื้ออีกต่างหาก

"พีจิวจะต้องไปงานแต่งงานนี้อย่างแน่นอน และจากที่เจอกันครั้งสุดท้ายเมื่อปีที่แล้ว เขาก็ยังไม่เลิกทำท่าเหมือนจะลองใจฉันอยู่เลย"

"อืมมมม" จรสฟังอย่างสงบพลางครุ่นคิดในคำบอกเล่าของอีกฝ่าย

"เจ็๋อ" คราวนี้ไม่ใช่โทนเสียงกรี๊ดอย่างเมื่อตอนรับสาย ทว่าคนพูดกตเสีงหนักอย่างจะบอกให้รู้ว่าเขาจริงจังแล้วนะ จากนั้นก็ระบายเสียยืดยาวให้สัมพันธ์ที่เก็บกักอยู่ในใจมานานปี "เวลามันผ่านมาตั้งแต่ปีแล้วนะ ทำไมฉันกับเขาถึงยังต้องอยู่ในสภาวะกระอักกระอ่วนใจแบบนี้ อย่างน้อย...ฉันก็หวังอยากให้เราเป็นพี่น้องกันได้ แกเข้าใจฉันไหม นี่พอฉันทำท่าไม่สนใจเขา เขาก็จะมาทำเป็นดีด้วย แต่พอฉันเห็นเขาทำดีด้วยแล้วนี่ก็ทุกอย่างโอเคแล้ว เราเข้าใจกันดีแล้ว โทรไปอวยพรวันเกิดเขา เขาก็รีบตัดบทขอวางสายอย่างกับกลัวว่าถ้าคุยนานกว่านี้แล้วฉันจะกลับไปหลงรักเขาใหม่อย่างนั้นแหละ"

"สรุปว่าแกไม่อยากเจอพีจิว...อย่างนั้นใช่ไหม" ในที่สุดหลังจากนั่งเสียไปนาน จรสก็เอ่ยถามขึ้นตรงๆ

"ใช่" ร้อยปอนด์พยักหน้ากับหูโทรศัพท์ "หรือถ้าจะต้องเจอกันจริงๆ ฉันก็อยากให้เขาเข้าใจว่าฉันมีแฟนไปแล้ว จะได้ไม่ต้องมาคิดเช็คเรทติ้งฉันสลัดกับกระแวงว่าฉันจะยังมีเยื่อใยให้กับเขา แต่เนี่ย...พอมีเหตุให้ต้องเจอกันที่ไร ฉันก็อยู่เป็นโสดทุกที"

"อืมมมม"

"ที่แยกจากกัน" เหตุผลข้อสองที่จะสนับสนุนว่าวันมงคลสมรสของรุ่นพี่ที่เธอเคารพรักทั้งสองนั้นเป็นวันสิ้นสุดโลกสำหรับเธออย่างไรดั่งขึ้นตามมา "พีหมีวัดนทำงานที่เดียวกันกับไอ้ปุง นิ่งโตะไกล้อๆ กันด้วย"

ปุง...โจทก์คนที่สองของร้อยปอนด์!!!

คราวนี้ไม่ใช่แค่ชายในฝันลมๆ แล้งๆ อีกต่อไป แต่เป็นแฟนที่คบกันอยู่ริมหุบเขานานสองปีเศษ ที่บอกว่าริมหุบเขานั้นเพราะสองคนดูจะเป็นคู่วิวาทเสียมมากกว่าจะเป็นคู่รัก ครึ่งวันดีสิบสี่วันชั่ว ชนิดที่ทำเอาเพื่อนฝูงรอบตัวร้อยปอนด์ส่ายหน้าด้วยความระอาพลาถอธิขฐานขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยดลบันดาลให้มันเลิกกัน (ทีเถอะ) อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

แล้ววันหนึ่ง (เมื่อเจ็ดร้อยกว่าวันผ่านไป) ค้าอธิขฐานนั้นก็ไต่ยีนไปจนถึงสรวงสวรรค์ ทั้งคู่ตัดสินใจเลิกกันสมดังความปรารถนาของผองเพื่อน แต่ผลจากการเลิกกันในครั้งนี้ทำเอาร้อยปอนด์ตกอยู่ในอาการส่ำห้สมมากกว่าคราวพีจิ่วชนิดประเมินค่าไม่ได้ สุดท้ายคนสมใจก็เลยกลายเป็นหนักใจ เพราะต้องร่วมกันรับภาระหนักอึ้งในการดูแลประคบประหงมเพื่อนโทษฐานที่ไปสาบแช่งเขาเอาไว้ดีนี่

และที่แย่งไปกว่านั้นก็เพราะ...

"แกก็รู้ว่าแฟนใหม่ปุงเขาเกลียดชังฉันยิ่งกว่าอะไรดี ตามระรานนั้นก็เท่านั้น"

เออ...ก็แล้วใครใช้ให้เลิกกันแล้วกลับไปคบกันเป็นเพื่อนสนิทละยะ มันผิดกฎของแฟนเก่านะรู้ไหม

"เออ ฉันรู้ ล่าสุดแกก็เพิ่งโดนโทรศัพท์โทรจิตตามรังควาน แถมยังมีเมสเสจปัญหาอ่อนส่งมาให้ลบแทบไม่ทัน ซึ่งดีไม่ดีก็ไม่พ้นฝีมือแฟนใหม่ปุงใช่ไหม" จรสตอกย้าซ่าตรงกลางแผลเพื่อนอ็กรอบอย่างไม่คิดเกรงใจ "ไม่นับที่เขาฝากปุงมาบอกแกด้วยนะว่าน้ำหน้าอย่างแคงงไม่มีปัญหาหาแฟนใหม่ได้"

สาบานได้ว่า...แม้กระทั่งไนโยบายที่พูดประโยคข้างต้นทั้งหมดด้วยความ (น่าจะ) สะใจสุดๆ นั้น จรสก็ยังรักษาน้ำเสียงราบเรียบเอาไว้ได้แบบไม่มีสะดุด เพียงแต่ระดับความเร็วเริ่มเพิ่มขึ้นจนกลับไปเกือบจะเข้าขั้นปกติแล้วเท่านั้น

"โซลียะ" เสียงทอดถอนใจดังขึ้นอีกหนึ่งระลอก "แล้วเนี่ย ปัญหาเรื่อง

พี่จิวยังไม่มีทางออก ฉันก็ต้องไปเผชิญหน้ากับคู่รักแห่งปีคู่นี้อีก โลกก็ตั้งกว้าง ทำไมปุงมันจะต้องบังเอิญมาทำงานออฟฟิศเดียวกันกับพี่หมีอีกด้วยที่ไม่รู้"

"จะว่าไป แกมีสิทธิ์โดนตบประจานกลางงานแต่งงานนะ" เพื่อนออกความเห็นอย่างหวังดีสุดฤทธิ์ และทำราวกับว่าการโดนตบหน้านั้นมีความหมายธรรมดาสามัญประมาณเดียวกันกับ 'แกมีสิทธิ์เจอเขา'นะ"

"โอ้ยยยยย" ในที่สุดร้อยปอนด์ก็กรีดเสียงร้องออกมาอีกรอบอย่างสุดที่จะกลั่น "ทำไมมันต้องวุ่นวายแบบนี้วะเนี่ย"

"ก็แล้วใครใช้ให้แกกลับไปเป็นเพื่อนสนิทกับแฟนเก่าถึงขนาดถ่ายรูปคู่กันหวานแหววให้แฟนใหม่เขาเห็นและหึงจนหน้ามืดได้ล่ะยะ หาเรื่องใส่ตัวซัดๆ"

"เออ!!!" พอจนถ้อยคำ เจ้าหล่อนก็กระแทกเสียงใส่อย่างพาลๆ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้อีกอย่าง...เรื่องเฮงชวยอันดับที่สาม

"นี่...ยังมีอีกเรื่อง"

ยังมีใจที่อันดับที่สามรอคอยอยู่อีกคน!!

"ยังไม่หมดอีกเหรอปอนด์ ฉันว่าแค่นี้ก็ทำท่าจะเอาตัวไม่รอดแล้วนะ"

"ยัง ยังไม่หมด" ร้อยปอนด์เริ่มกลับมาทำน้ำเสียงขิงขังอีกครั้ง "แกรู้ไหมว่างานแต่งงานเขาจัดที่โรงแรมไฮโซบายเดอะริเวอร์"

"แล้ว..." จรสเริ่มกลับมาจับต้นชนปลายไม่ถูกอีกครั้ง "โรงแรมบ้าเนี่ยมันมีปัญหาตรงไหนอีกล่ะแก"

"แกจำผู้ชายที่ล่าสุดเมื่อสองสามอาทิตย์ที่แล้วโทรมาตามตื้อชวนฉันไปดูแข่งขันกอล์ฟนั้นได้ไหม"

"อ้อ...ผู้ชายชื่อบ๊อบที่พยายามจะหาเรื่องชวนแกออกเดทด้วยสารพัดหัวข้อไม่เป็นลับประรดเลยสักหน ทำให้แกต้องลำบากใจเพราะไม่รู้จะปฏิเสธเขาอย่างไรไม่ให้เสียหน้าแม่เขานั้นนะเธอ ว่าแต่เขาชื่ออะไรนะ"

"พี่กอบ" กอบเกือ... ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณป้าอารยา เพื่อนสนิทสมัยดึกดำบรรพ์ของแม่บังเกิดเกล้าเธอเอง

"แล้วอีตาหน้าจืดนี่มาเกี่ยวอะไรด้วย"

"ฉันไม่เคยบอกแกหรือเจ็ยว่าเขาเป็นผู้จัดการฝ่ายห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมไฮโซบายเดอะริเวอร์นี่"

"เวรกรรม!!! อากี้เจ็ยจะแตก" ถึงจะเป็นพี่อาร์ม้ออาชีพระดับไหน ลองเจอสีนงามิ ตามด้วยภูเขามะถล่ม ปิดท้ายด้วยโจรไต้วางระเบิด ลิบลิ่จุดแบบนี้ จรศักดิ์มันเสียสติได้เหมือนกัน "จำคำทำนายป้าอืดที่ทำพระจันทร์ได้ใหม่ ที่ว่าชีวิตแกกำลังจะต้องเจอเรื่องยุ่งเหยิงจนไม่เป็นอันทำอะไร ดูท่าจะจริงแล้ววะ"

"แล้วนี่ฉันจะทำยังไงดี" คนหมดเสียงกรี๊ดเริ่มเปลี่ยนออกปฏิกิริยามาเป็นจวนเจียนจะร้องไห้แทนเมื่อมองไม่เห็นทางแก้ไขปัญหา "ถ้าตอนนี้ฉันมีแฟนก็คงดีหรือก ปัญหาทุกอย่างคงจบ"

"นี่ถ้าหากว่าฉันเป็นทอม ฉันก็คงจะยอมเสียสละตัวเองเป็นคู่ควงแกไปงานแต่งงานบ้านี้แล้ว แต่...ฉันก็ยังไม่เห็นแผนการจะแปลงเพศในเร็วๆ นี้เสียด้วยสิ แฮ่" คราวนี้คนซึ่งสงบสติอารมณ์มาได้ชาติเศษก็พลอยต้องถอนอกถอนใจไปด้วย ซึ่งคนฟังก็ได้แต่ค้อนควักเอาที่บลมกับแล้ง

รู้แล้วยะ ถ้าพี่อาร์ม้อบริษัทเครื่องสำอางสาวสโกละกันห่วงสวยทุกกระเบียดนิ้วอย่างหล่อนเป็นทอมได้ ผู้หญิงกับชะนีคงไม่ลั่นโลกอย่างทุกวันนี้หรือก

"ที่ฉันโทรมากรี๊ดใส่หูแกก็เพราะฉันตัดสินใจแล้วว่า..." ร้อยปอนด์ เว้นระยะ แอบสูดลมหายใจเข้าปอด ให้ออกาสอีกฝ่ายตั้งสติให้ดีๆ เสียชั่วคราวก่อนจะเอ่ยในสิ่งที่ฝ่ายนั้นถึงกับอ้าปากค้างพูดไม่ออก "ฉันจะต้องหาใครสักคนคงไปงานแต่งงานของพี่พีกับพี่หมีให้ได้เพื่อจบปัญหาบ้านนี้ทั้งหมด แล้วมันก็เป็นหน้าที่ของแกที่จะต้องช่วยฉันหาผู้โชคดีคนนั้น"